

andre myndigheder. I vedlagte bilag er foretaget en opstilling over de andre lovbestemmelser, der har betydning for spørgsmålet, tillige med en angivelse af de myndigheder, der i henhold til disse bestemmelser har kompetence til at tillade eller afslå en ønsket råstofindvinding.

Det fremgår af opstillingen, at de fleste af de nævnte myndigheder kun skal tage stilling til en ansøgning om råstofindvinding, hvis det pågældende areal har en ganske særlig beliggenhed. Eksempelvis skal vedkommende kystkommission kun medvirke, hvis råstofindvindingen ønskes foretaget på en strandbred, som af kystsikringshensyn er omfattet af en bekendtgørelse om kystfredning. En grafisk fremstilling af kompetenceforholdene vil ikke give udtryk for, i hvor mange tilfælde de forskellige myndigheder skal impliceres i sagsbehandlingen. I et diagram måtte derfor samtlige myndigheder anføres, hvilket ville være vildledende for forståelsen.

Bilag til besvarelsen af spørgsmål 7-8.

Den generelle lov om råstofindvinding er lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelsen af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet. Loven har ifølge § 1, stk. 2, til formål at sikre, at udnyttelsen af disse forekomster finder sted efter en samlet vurdering af foreliggende samfundsmæssige hensyn, og at myndighedernes behandling af indvindingsspørgsmål samordnes.

Efter lovens § 4 kræves tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder til enhver råstofindvinding, som ikke er omfattet af undtagelsesreglerne i § 5. Ministeren kan dog bemyndige amtsrådet til at meddele tilladelserne. Denne bemyndigelse er givet i ministeriet for offentlige arbejders bekendtgørelse nr. 406 af 13. september 1972, hvorefter alle ansøgninger om tilladelse i henhold til loven skal indgives til amtsrådet, som kan træffe afgørelsen i en række nærmere angivne tilfælde. Uanset den generelle delegation af afgørelseskompetencen kan ministeren for offentlige arbejder dog beslutte at overtage afgørelsen i en bestemt sag eller eventuelt alle sager fra et bestemt område.

Efter lovens § 6 gælder en ansøgning om tilladelse i henhold til råstofloven også som ansøgning, der efter anden lovgivning er nødvendig for selve den påtænkte råstofind-

vinding. Ansøgeren er således fritaget for at skulle indgive ansøgning om råstofindvindingen til andre myndigheder end amtsrådet, og det er overladt til amtsrådet — forinden afgørelse efter råstofloven træffes — at forelægge sagen bl. a. for de myndigheder, hvis tilladelse i henhold til anden lovgivning også er nødvendig for, at den ønskede råstofindvinding kan påbegyndes.

Om tilladelse til selve råstofindvindingen også skal foreligge fra en eller flere andre myndigheder, afhænger af arealets beliggenhed eller i visse tilfælde råstoffets art:

a) Hvis det pågældende areal er undergivet landbrugspligt i henhold til loven om landbrugsejendomme, kræves landbrugsministerens tilladelse (§ 7, jfr. § 4, stk. 1, nr. 4, i lovebekendtgørelse nr. 256 af 8. juni 1971, jfr. også fremsat lovforslag F. 146).

b) Hvis råstofindvinding ønskes foretaget på arealer inden for naturfredningslovens beskyttelseslinier langs kysten, langs visse søer og vandløb og omkring jordfaste fortidsminder, kræves fredningsnævnets tilladelse (§ 46, stk. 1, nr. 1, og stk. 6, § 47 a og § 53 i lovebekendtgørelse nr. 445 af 1. oktober 1972).

c) Hvis indvindingen ønskes foretaget på et areal, der er omfattet af en godkendt fredningsplan, kræves tilladelse fra vedkommende fredningsplanudvalg (§ 37, stk. 2, i lovebekendtgørelse nr. 445 af 1. oktober 1972 om naturfredning).

d) Er arealet beliggende på en direkte i henhold til sandflugtsloven fredet klitstrækning (navnlig strandbredden og havklitten langs Vesterhavet), kræves tilladelse fra sandflugtsmyndighederne (skovdirektøren og de kommunale sandflugtskommissioner), hvis gravningen „kan fremme sandflugt“ (lov nr. 84 af 25. marts 1961).

e) Er arealet fredskovspligtigt efter skovloven, kræves landbrugsministerens tilladelse (§ 7, stk. 2, i lov nr. 164 af 11. maj 1935 med senere ændringer).

f) Er arealet beliggende inden for et område, hvor der af hensyn til vandforsyningen er truffet beskyttelsesbestemmelser, kræves i almindelighed landvæsensrettens tilladelse (kap. 5 i lov nr. 169 af 18. april 1969 om vandforsyning). Efter forslaget til lov om miljøbeskyttelse, F. 155, overføres landvæsensrettens kompetence til amtsrådet (lovforslagets kap. 3).